

ת"פ 44796/06/15 - מדינת ישראל נגד ראובן רן גורה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 44796-06-15 מדינת ישראל נ' גורה
לפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

ראובן רן גורה
ע"י ב"כ עו"ד משה זכות

הנאשם

הכרעת דין

- א. רקע כללי:**
1. הנאשם מואשם לפניי, בכתב האישום, בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
 2. על-פי האמור בחלק הכללי לכתב האישום, בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום שימשו מר משה אלבז ומר מאיר בן אבו כקציני-ביטחון בסניף מרכול "ינות ביתן" שבחולון (להלן ביחד - המתלוננים). מתוקף תפקידם זה פעלו המתלוננים לאיסוף עגלות של המרכול (המכונות "עגלות סופר"), אשר נלקחו שלא ברשות, מבניינים הסמוכים לסניף.
 3. בעובדות כתב האישום נטען, בתמצית, כלהלן:
 - (א) ביום 5.12.14, בשעה 09:30 או בסמוך לכך, הגיעו המתלוננים לחניון הבניין שברח' אבידן שמעון 6 בחולון, בו מתגורר הנאשם, על מנת לאסוף עגלות סופר.
 - (ב) המתלוננים חתכו, באמצעות "קאטר", שרשרת בה נקשרה עגלת סופר שהיתה בחניון. בתגובה לכך - והגם שהוצגה לנאשם תעודת קב"ט - החל הנאשם להשתולל, לצעוק "גנבים!" ולהניף את מקל ההליכה שלו לכיוון המתלוננים.
 - (ג) מר בן אבו, שניסה להגן על עצמו תפס את המקל בידו, אך הנאשם הצליח להשתחרר מאחיזתו. או אז תקף הנאשם את המתלוננים בכך שהיכה במתלוננים באמצעות המקל.
 - (ד) כתולדה מהתקיפה נגרמו למר אלבז חבלות בדמות חתך מעל גבת ימין והמטומה תת עורית בקרקפת, והוא נזקק לטיפול רפואי. למר בן אבו נגרמו חבלות בדמות נפיחות ושטף דם ביד שמאל.

4. בדיון המקדמי כפר הנאשם בעובדות הנטענות בכתב האישום, באופן כללי וגורף, באמצעות בא-כוחו. יחד עם זאת, ב"כ הנאשם הוסיף וטען באותו המעמד, כי המתלוננים "הסיגו גבול מתוך מטרה לבצע עבירה וביצעו אותה בפועל" וכי לנאשם לא הוצגה תעודה, אך "נכון שהנאשם אמר להם שהם פורצים וגורמים לנזק". עוד הוסיף ב"כ הנאשם וטען: "הנאשם הוא שזה שהותקף על ידי מסיגי הגבול והופל על הרצפה. אם נפגעו מסיגי הגבול לא מדובר במעשה בכוונה והנאשם הוא זה שנכה..." (ר' בפרוטוקול, עמ' 1).¹¹

5. אגב טענות ההגנה הנ"ל בדבר מצבו הרפואי של הנאשם, לא למותר לציין כי הנאשם אמנם אינו אדם צעיר, יליד שנת 1950. יחד עם זאת, מהודעות המתלוננים - שהוגשו על-ידי ההגנה - עולה כי גם הם אינם צעירים: מר אלבז הינו אף מבוגר מהנאשם (יליד 1946) ומר בן אבו צעיר מהנאשם רק בשנתיים (יליד 1952).

עוד יש לציין, ובאותו הקשר, כי בבית המשפט הופיע הנאשם כשהוא מתנייע על מעין מיני-קלנועית. כמו כן צירף הנאשם תעודות רפואיות, המצביעות על כך שבעברו חמישה אירועים מוחיים, כי הוא נדרש בעבר לשימוש בכיסא גלגלים ואף סבל מדיכאון וטופל על ידי פסיכיאטר (ר' למשל נ/6). ואולם, חרף כל אלה, אין בראיות שהובאו לפניי במשפט - למעט בעדותו הכבושה של הנאשם - כל אינדיקציה לכך שבאירוע מושא כתב האישום הנאשם אמנם התנייע בעזרת כיסא גלגלים או מיני-קלנועית. למעשה, ההיפך הוא הנכון, וזאת כפי שנראה בהרחבה בהמשך הדברים.

6. לבסוף יש לציין, ברקע הדברים, כי - כפי שהסתבר במהלך הדיונים לפניי - הבניין בו מתגורר הנאשם הינו בניין רב קומות, הצמוד לשני בניינים דומים, כאשר לשלושת הבניינים חניון תת-קרקעי משותף אחד. חניון זה (להלן - החניון) הוא שהיה זירת האירוע מושא כתב האישום.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו לפניי שני המתלוננים. אגב עדויות המתלוננים הוגשו צילומים של הפגיעה במר בן אבו (ת/3) ותעודה רפואית בעניין הפגיעה במר אלבז (ת/4). כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים נוספים, ובהם הודעת הנאשם מיום האירוע (ת/1), הודעת אשתו מאותו היום (ת/2), מזכר השוטר שהגיע למקום (ת/5) וכן מספר מזכרים נוספים.

(1) עיקר עדות מר בן אבו:

8. מר בן אבו העיד לפניי וסיפר על נסיבות האירוע. יוטעם, כי נעתרתי בזמנו לבקשת הסניגור לדחיית מועד עדותו של מר בן אבו כך שיעיד באותו היום יחד עם מר אלבז, וזאת על אף שמר בן אבו התייצב לישיבת שמיעת הראיות הראשונה (ר' בפרוטוקול, עמ' 3-4).

9. בחקירתו הראשית סיפר מר בן אבו על תפקידו כקב"ט, העוסק באיסוף עגלות סופר שאבדו או נגנבו, ועל כך שקיבל קריאה טלפונית שלפיה בחניון מצויות עגלות של המרכול. לדבריו, הוא הגיע לסניף המדובר בחולון, צירף אליו את מר אלבז, והשניים הגיעו לחניון. או אז:

ראיתי עגלה... היתה קשורה בשרשרת. העגלה היתה ממוקמת ליד עמוד, מול דלת היציאה מהמעלית. זה היה בחניון. ופתאום יוצאת גברת אני אומר לה אני מאיר אני קב"ט אמרתי לה

עמוד 2

את יודעת של מי העגלה, היא רצה חזרה למעלית ואחרי שתי דקות יוצא האדון, גנבים, גנבים. האדון אני מתכוון לנאשם, אני לא יודע מה שמו. אמרתי לו אני קב"ט של ינות ביתן, הוא צעק גנבים. אמרתי לו יש פה עגלה שלנו, הוא מרים את מקל ההליכה שלו ומרים אותו באוויר, הרמתי את היד וקבלתי מכה ובתנופה של המכה משה אלבז קיבל מכה בעין ונפתחה לו העין. אמרתי לו בשביל מה האלימות הזו, אמר גנבים גנבים, בני זונות. אמרתי לו (למר אלבז - ש.א.) בוא נעזוב את זה תרים טלפון למשטרה. הוא יצא החוצה הזמין משטרה הגיע אמבולנס ולקחו אותו לבית החולים... (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 22 ואילך. ר' גם בהודעותיו של מר בן אבו, נ/2 ונ/3, אשר הוגשו מטעם ההגנה. תמונת החבלה שנגרמה למר בן אבו הוגשה במסגרת ת/3).

10. מר בן אבו הוסיף וסיפר כי לאחר שהגיעו השוטרים למקום, שכנים בבנין הפנו אותם לדירת הנאשם. לדבריו: **"עליתי עם השוטרים, הם דפקו בדלת, הוא (הנאשם - ש.א.) פתח את הדלת, סדק, השוטר ביקש ממנו לפתוח, הוא אמר אני לא פותח, השוטר דחף את הדלת, והוא נפל על הרצפה ומכאן והלאה זה היה טיפול של המשטרה..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 5 ואילך).

11. מר בן אבו נחקר בחקירה נגדית נמרצת וארכנית, אך עמד על גרסתו. ב"כ הנאשם הטיח במר אבו, שוב ושוב, כי הוא לא היה רשאי להיכנס לחניון, קל וחומר לחתוך שרשרת ולקחת עגלה. ואולם, מר בן אבו השיב כי המתלוננים הוזמנו לחניון מטעם ועד הבניין, כי יש לו תעודת קב"ט וכי הוא רשאי ליטול ולהשיב ציוד של מקום עבודתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 17 ואילך). מר בן אבו ציין כי המתלוננים נכנסו לחניון דרך שער כניסת כלי הרכב (שם, שורה 30) והוסיף וטען כי בפועל לא הספיק לחתוך את השרשרת - בה היתה קשורה העגלה - הגם שהתכוון לעשות כן (שם, עמ' 7 שורה 16).

12. מר בן אבו הדגיש כי הנאשם לא דיבר עם המתלוננים אלא פתח וצעק "גנבים", קילל והניף את מקל ההליכה שלו. מר בן אבו הוסיף והעיר כי הנאשם התנהג באופן מוזר: **"...הוא ישר הניף את המקל הליכה שלו. בעיני זה דבר מאוד מוזר, בשביל עגלה להניף מקל וזה שני אנשים מבוגרים זה לא נורמלי. אמרתי למשה תעזוב, בן אדם מטורף אני לא מוכן להתעסק איתו. באו שוטרים ועליתי איתם למעלה לזהות אותו"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 24).

13. ב"כ הנאשם עימת את מר בן אבו עם העובדה שבהודעתו נ/2 סיפר כי תפס את המקל של הנאשם (בשורה 8), אך הלה הסביר: **"אני הרמתי את היד להגן על עצמי. אולי המינוח מוטעה אבל לא תפסתי את המקל"**, ובהמשך **"אני הרמתי את יד שמאל כי ניסיתי להגן על עצמי ומהתנופה של ההרמה הזו הוא פשוט נתן לו מכה בעין"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 10 ואילך). כשביקש ב"כ הנאשם לטעון כי גרסת מר בן אבו במשטרה היתה שונה מהותית מגרסתו בבית המשפט, השיב לו מר בן אבו כי הוא **"מתפלפל סתם"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 2) ואף ציין, בהגינותו, כי אינו מבקש שייגרם נזק לנאשם (שם, שורה 10).

14. ב"כ הנאשם טען כי קיימות תמונות שבהם שני המתלוננים לא נראים פצועים, ומר בן אבו השיב: **"אני נעלב ממש"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 8). ב"כ הנאשם הציג בפני מר בן אבו תמונה (נ/1), תמונה שלפי הטענה הנאשם צילם בטלפון הנייד שלו מיד לאחר האירוע), אך מר בן אבו השיב כי אין לדעת ממתי התמונה ואולי אף צולמה לפני האירוע, הגם שאישר כי בתמונה רואים אותו ואת מר אלבז. מכל מקום, מר בן אבו עמד על גרסתו הנ"ל (לתיאור תוכן התמונות נ/1 ר' בפסקה 49 שלהלן).

(2)

עיקר עדות מר אלבז:

15. מר אלבז סיפר, בחקירתו הראשית, על עבודתו במרכול מזה כעשור, בין השאר באיסוף עגלות סופר מהחניון כאשר מגיעה קריאה מוועד הבניין. מר אלבז הדגיש כי הוא אינו יורד לחניון לבדו אלא אך ורק עם מר בן אבו, שיש לו תעודת קב"ט. לדבריו, הוא נכנס יחד עם מר בן אבו לחניון והשניים מצאו את עגלת הסופר המדוברת; או אז:

...מאיר (מר בן אבו - ש.א.) חתך את השרשרת בקצה הראשון, עוד לא הוצאנו את העגלה, אשתו ירדה מהמעלית לצאת עם האוטו שלה ואז הרימה טלפון לבעל בוא בוא, הם לוקחים עגלות. הוא ירד בפראות, איך שהוא יצא מהדלת עם המקל של הזקנים הוא השתולל. מאיר קיבל מכה ביד והוא הדף אותו ואני קבלתי מכה בעין (מצביע על צלקת) ואז התחיל לזרום דם... אני התקשרתי למשטרה. אחרי רבע שעה הגיעה משטרה עם מד"א. הוא שמע משטרה ברח עלה למעלה מהר (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 28 ואילך. התעודה הרפואית מבית החולים וולפסון מיום האירוע, 5.12.14, המתעדת חבלה הכוללת חתך מעל הגבה בצד ימין, הוגשה וסומנה ת/4).

16. מר אלבז, כמו מר בן אבו, נחקר בחקירה נגדית נמרצת וארכנית, אך דבק בגרסתו תוך תיאור התקיפה ממנה נפגע, כמו גם טענתו כי מר בן אבו אכן הספיק לחתוך את השרשרת עם הקאטר. יש לציין, כי במהלך עדותו התייחס מר אלבז באופן קונקרטי לנאשם ואמר "זה לא הוא" (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 12), ולנקודה זו עוד נתייחס בהמשך.

17. כשנשאל מר אלבז כמה מכות נתן הנאשם, הוא השיב: "נתן מכה אחת, מאיר הדף עם היד והוא בא אלי ונתן לי מכה בעין (מצביע על עין ימין), אין פה רמאות" (שם, שורה 21). ב"כ הנאשם הטיח במר אלבז כי הוא גרם לעצמו את החבלה, שכן קיימת תמונה בה הוא לא נראה פצוע, אך מר אלבז השיב: "...אני לא יכול לעשות את זה לעצמי. אני אתן בכוונה בעין לפתוח את העין שלי? אני מסוגל לעשות דבר כזה לעצמי?" (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 31).

ב"כ הנאשם טען כלפי מר אלבז, שוב ושוב, כי קיימות בגרסתו סתירות כאלה ואחרות, אך מר אלבז השיב: "אל תבלבל לי את הראש. אני לא מבין כלום, אני חמור, אני יודע לעבוד ויותר מזה לא. מביא את הפרנסה בכבוד" (שם, עמ' 18 שורה 27). בהמשך אף ציין מר אלבז, בגילוי לב, כי הוא אינו יודע קרוא וכתוב (שם, עמ' 19 שורה 12).

(3)

עיקר המוצגים מטעם המאשימה:

18. מטעם המאשימה הוגשו כאמור גם מספר מוצגים, לרבות מזכרים. מזכרים אלה מתעדים, בין השאר, את זימונו של הנאשם לעימות עם הנאשמים ואת סירובו לכך, סירוב שבעטיו העימות לא בוצע. בתחילה נטען מטעם הנאשם בהקשר זה, כי הוא חלה בשפעת ועל כן לא יכול היה להתייצב לעימות (ר' המזכר ת/7, מיום 31.12.14). ואולם, בשלב מאוחר יותר פנה ב"כ הנאשם למשטרה וטען כי הנאשם מצוי במצב נפשי קשה ועל כן אינו מוכן "לביצוע עימות עם שני הבריונים שתקפו אותו תוך ביצוע עבירות נוספות" (ר' המזכר ת/10 מיום 6.1.15 ומכתב ב"כ הנאשם מאותו היום המצורף אליו).

להלן נתייחס, ביתר פירוט, למוצגים העיקריים שהוגשו מטעם המאשימה.

(א) מזכר השוטר שהגיע לזירת האירוע (5/ת):

19. הסייר סרגיי בוגומולוב הוא השוטר שהגיע לזירת האירוע, יחד עם מתנדב. דו"ח הפעולה, אותו ערך השוטר ביום האירוע, הוגש חלף עדותו. ברישא לדו"ח מצוין, כי מודיע דיווח למוקד שהוא קב"ט מרכול, אשר תפקידו לאסוף עגלות, וחשוד במקום תקף אותו ואת שותפו, כאשר לשותף "**נפתחה הגבה**". עוד מצוין, כי האירוע נפתח במוקד ביום 5.12.14 בשעה 09:24 וכי השוטרים הגיעו לזירה בשעה 09:33.

20. את פרטי טיפולו באירוע תיאר השוטר בוגומולוב, בדו"ח הפעולה, כלהלן:

פגשנו בנפגע... (מר אלבז - ש.א.) אשר הינו מדמם מהגבה ומפונה ע"י מד"א לוולפסון במצב קל. כמו כן נכח במקום נפגע נוסף... (מר בן אבו - ש.א.) והינו חבול ביד שמאל. מסר כי ראה את החשוד נכנס לבניין שמעון אבידן 6...

דפקנו בדלת ומאיר בן אבו זיהה את החשוד, מדובר... (בנאשם - ש.א.) אשר סרב לתת לנו להיכנס לביתו. מיד הודעתי לו כי הינו עצור בגין חשד לתקיפה ונכנסתי בכוח. בתגובה הנ"ל נפל על הרצפה ונכבל בידי מלפנים ללא שימוש בכוח נוסף. בתחקורו מסר כי הינו מכחיש ואומר כי הותקף ע"י פורצים. בביתו לקח תרופות ולאחר מכן לתחנת בת ים להמשך טיפול במשרד חקירות, בתחנה שוחרר מכבלי יד. לציון כי התבקש לא לדבר בטלפון הנייד ועשה זאת בניידת במהלך הנסיעה לתחנה. בנוסף לציון כי החשוד עמד על רגליו כל האירוע... (ר' בדו"ח הפעולה 5/ת).

(ב) עיקר הודעת אשת הנאשם (2/ת):

21. אשתו של הנאשם מופיעה ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום, אך הוסכם בין ב"כ הצדדים על הגשת הודעתה חלף עדותה. מדובר בהודעה שנגבתה עוד ביום האירוע (5.12.14), החל בשעה 15:23. בהודעה זו סיפרה האישה כי בשעה 09:15 לערך, באותו היום, היא ירדה לחניון, או אז:

...ראיתי שני גברים בחניה שלי, הם שברו את השרשרת שהיתה קשורה לכיסאות הפלסטיק שעמדו בחניה שלי, זה כסאות שלי ואז שאלתי אותם מה הם עושים והם אמרו שהעגלה של יינות ביתן היא שלהם, העגלה הייתה מחוץ לחניה שלי...

טלפנתי לבעלי... (הנאשם - ש.א.) ואמרתי ששברו את השרשרת, הוא ירד למטה ואני לא שמעתי מה היה ביניהם ונסעתי. אני לא יודעת מה היה ביניהם (2/ת, שורה 2 ואילך).

22. כשנשאלה האישה כיצד הגיעה אליהם עגלת סופר, היא השיבה: "**אלי היא לא הגיעה[ה], זה היה בחניה התת קרקעית, זה לא שלי, יש שם עגלות שמסתובבות ואם אני באה עם קניות אני לוקחת, אני לא הבאתי לשם את העגלה**" (2/ת, שורה 9). כשנשאלה האישה מדוע הנאשם תקף את המתלוננים עם המקל היא השיבה: "**אין לי מושג, אני לא יודעת לא הייתי שם, אולי הם תקפו אותי, בעלי נכה, הוא לא מספיק חזק לתקוף**" (שם, שורה 12). באשר לקיומן של מצלמות בחניון ציינה האישה כי אינה יודעת על כך, הגם שלפי ידיעתה קיימת מצלמה בכניסה לחניון.

23. הודעת הנאשם נגבתה ביום האירוע (5.12.14), החל בשעה 13:33. הנאשם הוחשד בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית וגניבה, בכך שגנב עגלת סופר וכאשר הגיעו עובדים למקום לקחת את העגלה הוא תקף אותם.

24. הנאשם ציין כי הוא מבין את החשדות נגדו; והשיב:

אני אומר הפוך בדיוק. התמונה האמיתית [ת] היא כזו, אני הותקפתי. ירדתי לחניון תת קרקעי של הבניין, מי שלא גר בבניין לא יכול להיכנס לחניון בלי שלט, הוא מצולם, ראיתי ליד האוטו שלי בחנייה שלי יש שם כסאות וראיתי שני אנשים עם מספרים גדולות. המספרים היו ביד שלו זיהיתי כי הם לא מהבניין וראיתי שרשרת שאני סוגר את הכיסאות שהיא חתוכה. שאלתי מה אתם עושים פה, ידעתי שיש לי עסק עם פורצים. שאלתי אותם מי נתן להם להיכנס הם אמרו שמותר להם להיכנס לכל מקום אז אמרתי כן פורצים נכנסים לכל מקום, אין לכם הרשאה, אמרו לי עגלה שלנו עניתי היא לא שלכם ולא קשורה, למה חתכתם את השרשרת, הוא דחף אותי ואני נפלתי. הצלחתי איכשהו לקום, אחזתי בעגלה הוא טלטל את העגלה והוא ערער לי את היציבות הקמתי צעקות... (ת/1, שורה 4 ואילך).

25. בהמשך הדברים נשאל הנאשם אם יש ברשותו עגלת סופר של המרכול, והשיב:

ת: לא. יש לי עגלה שנלקחה, החזקתי אותה כראיה לתקיפה. מתברר לי אחר כך שהם שני עובדים מיינות ביתן. למה בעצם הם לא צלצלו אלי באינטרקום ולתת להם את העגלה הם קודם כל פרצו, תקפו.

ש: למה יש לך עגלה של יינות ביתן, זה רכוש פרטים שלהם?

ת: זה לא עגלה של יינות ביתן, אין ברשותי עגלה, אני לא צריך עגלה.

ש: הם טוענים כי אשתך פגשה בהם והסבירו לה כי הם עובדים של יינות ביתן והראו לה תעודה והיא בתגובה התקשרה אליך ולכן ירדת?

ת: ירדתי למטה נכון (ת/2, שורה 14 ואילך).

26. באשר לתקיפה עצמה הכחיש הנאשם את המעשה, הגם שהודה כי הבחין בפגיעה על אחד המתלוננים; וכדבריו:

ש: האם תקפת אותם?

ת: בשום אופן. אני לא יכול לעמוד על הרגליים.

ש: איך תסביר כי לאחד מהם יש חבלה בגבה?

ת: אני ראיתי [י] אדמומיות של אחד מהשניים על המצח, אני לא יודע מה הוא עשה לעצמו אחר כך, הוא החזיק מספרים גדולים. זה כלי פריצה והוא נפגע מעצמו.

ש: האם העגלה ברשותך היתה נעולה בשרשרת?

ת: לא. הם יכלו לקחת את העגלה וללכת, לא היו צריכים לחתוך המנעול (ת/1, שורה 28 ואילך).

27. הנאשם נשאל על ידי החוקר, באופן ספציפי, למי יש צילומים של האירוע. בתגובה הפנה הנאשם את החוקר לשכן מסוים בבניין, והוסיף: "**עד כמה שידוע לי**" (ת/1, שורה 27).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

28. מטעם ההגנה העיד לפני הנאשם בלבד. בחקירתו הראשית תיאר הנאשם, באריכות, את נסיבותיו האישיות, את מצבו הרפואי ואת נסיבות האירוע מושא כתב האישום. אגב כך - ואף לפני כן - ביקש ב"כ הנאשם להגיש תעודות רפואיות בעניין מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם ואפשרתי לו את הדבר. מדובר בתעודות הבאות:

נ/6 - למעשה מקבץ אישורים אודות בדיקות רפואיות שונות, שנערכו לנאשם בשנים 2011 עד 2013, שאחד מהם מופנה לחברת ביטוח. באישור הראשון במקבץ, מיום 15.1.12, מצוין כי בעברו של הנאשם חמישה אירועים מוחיים, כי הוא סבל בין השאר מדיכאון וטופל על ידי פסיכיאטר, וכי הוא משתמש בכיסא גלגלים ואינו מסוגל ללכת (ר' נ/6).

נ/7 - תיעוד בדיקה מיום 10.6.13, המופנה "**לכבוד חברת ביטוח**". על פי האמור בסיכום הבדיקה, אין שינוי במצבו של הנאשם.

נ/8 - אישור אודות מספר בדיקות של הנאשם אצל פסיכיאטר, לאחר קרות האירוע מושא כתב האישום. בבדיקות אלה מסר הנאשם, בין השאר, כלהלן:

ביום 5.1.15 - סיפר הנאשם לפסיכיאטר כי ביום האירוע (5.12.14) הוא עבר טראומה. הפסיכיאטר רשם את דברי הנאשם, שלפיהם הוא: "**...נכנס לחנייה תת קרקעית לצורך כניסה לרכבו בשעה 09:00 בערך ראה 2 אנשים עם מספרים גדולים (קאטרים) בידיים נכנסו לחני[ה] של בניין משותף. צעקו עליו 'גנב' שגנב את עגלה של סופר. הנ"ל שאל למה חתכתם 3-4 מקומות של כיסאות פלסטיק והכיסאות זרוקות. הנ"ל הבין שבאו לעשות נזק וחשש שהם באו לגנוב את הרכב שלו, והניף א[ח]ד מהם בצורה מאיימת את המספרים כאילו בא לפגוע בו ופגע עם מספרים לאוטו שלו. הנ"ל נשען לעגלה של סופר שהיה במקום על מנת לא ליפול ואחד מהם משך את העגלה וגרם לנפילתו... הנ"ל חזר הביתה והיה עצבני. בבית צלצלו [ב]דלת. כשפתח את הדלת השוטרים נכנסו בעוצמה והפילו אותו על הרצפה. אזקו אותו ולקחו אותו לתחנה בצורה ברוטלית...**"

ביום 4.8.15 - סיפר הנאשם לפסיכיאטר כי הוגש נגדו כתב אישום שלפיו הוא "**חשוד שבהיותו בכיסא גלגלים תקף 2 אנשים בריאים בחניון הבית שלו. מאז קבלת כתב האישום מצבו החמיר עוד יותר... עדיין בטרומה מהשוטרים שהפילו אותו על הרצפה ודרכו עליו במגפיים...**"

29. באשר לאירוע מושא כתב האישום סיפר הנאשם, בעדותו הראשית לפני, כי ביום האירוע (5.12.14) בשעה 09:00 התקשרה אליו אשתו וסיפרה לו על המתלוננים, שלדבריה קרעו שרשרת וזרקו 10 כסאות פלסטיק שהיו לנאשם במקום. לדברי הנאשם "**התיישבתי על הכיסא, ירדתי למטה**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 19), ולאחר שהגיע לחניון ראה שני בני אדם לא מוכרים, "**אחד מחזיק ביד מספרי ברזל גדולים כאלה, ענקיים, אורך של מטר וחצי, וחוליות של שרשרת מפוזרות לכל עבר וכיסאות פלסטיק מפוזרות. שאלתי אותם מה הם עושים פה בכלל ואז התחילו לצעוק עליי**

'גנבת לנו עגלה'. אמרתי שלא לקחתי שום דבר ושזו לא עגלה שלי והיא לא היתה קשורה בכלל, למה הייתם צריכים לחתוך את השרשרת. אבל אני ראיתי שהם מאיימים, הרגשתי תחושת איום נוראית... דרשתי מהם לצאת החוצה אז התחילו להתעמת איתי ועם אשתי. אשתי קמה והלכה, נכנסה לאוטו והלכה ואני נשארתי איתם. ואני רואה שבמקום שהם יצאו הם עוד מתקרבים אליי. התחלתי לצעוק 'גנבים, צאו מפה'.

30. בהמשך הדברים טען הנאשם כי באותו שלב הוא התרומם מהכיסא, "ביד אחת עם המקל וביד השנייה עגלה של הסופר היתה שם ונשענתי כדי שאני לא אפול... היום אני קצת יותר רגוע, בחקירה במשטרה אני לא בטוח שכל זה נאמר... השני שהחזיק במספריים גדולים הרים אותם כלפי מעלה... זה המספריים שהן כבדות מאוד והוא מרים אותן כלפי מעלה ולא ידעתי אם זה בשביל לפגוע בי או בשביל לאיים עליי רק. אבל אני רואה אותו מתנדנד כזה, הוא לא יציב, לא ידעתי מה לעשות. כשהוא התחיל להזיז את העגלה, הראשון הזיז את העגלה קדימה ואחורה והוא ערער לי את היציבות ונפלתי..."

(ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 2 ואילך). הנאשם הוסיף וטען, כי לאחר שנפל הצליח להיאחז בכיסא ולהתיישב עליו, ו"ברגע שהתיישבתי הוצאתי את הטלפון מהכיס והתחלתי לצלם אותם ואת זה אני זוכר שגם אמרתי בחקירה במשטרה" (שם, שורה 13).

31. הנאשם סיפר כי לאחר האירוע הוא עלה חזרה לדירתו. לדבריו, בעודו מנסה להתאושש מהאירוע הוא שמע דפיקות בדלת. הנאשם הציץ אפוא דרך העינית, ראה שני שוטרים, עמם אחד התוקפים והמון אדם סביבם, לטענתו **20 אנשים לפחות** (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 26). הנאשם טען כי פתח מעט את הדלת, או אז השוטרים פרצו את הדלת והפילו אותו ארצה באופן כה ברוטלי שהוא פחד אפילו להתלונן (שם, שורה 31).

32. הנאשם הוסיף וטען עוד, כי מה שאירע לו עורר בנפשו אסוציאציות לאירועי השואה; וכדבריו:

בהיותי בן לניצול שואה התווד[ע]תי הרבה מאוד לתופעה הזו... התחושה שלי באותו רגע, שני שוטרים עם מדים שחורים, מה אתה רואה מול העיניים שאתה עובר דבר כזה? התעללות לשמה בחסר ישע (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 5 ואילך).

33. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא צילם את הכיסאות המפוזרים והשרשרת הקרועה, הגם שהוציא לדבריו טלפון והחל לצלם. הנאשם השיב כי הוא לא סבר בזמנו שעליו לצלם הכל משום שקיימות מצלמות אבטחה בחניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 27). הנאשם אישר כי כיום ידוע לו שאין מצלמות אבטחה באזור החנייה שלו, אך בזמנו לא היה בטוח בכך ומכל מקום הדבר לא עלה בדעתו (שם, שורה 33). הנאשם התבקש להסביר מה רואים בתמונות ת/1 - שכן לא נראים בהן כיסאות וכו', כפי גרסתו - וטען כי מדובר בצילום שנעשה לכיוון חנייה אחרת, של שכן.

34. הנאשם נשאל על טענתו - בעדותו הראשית - לפיה הוא ירד לחניון בכיסא גלגלים, והשיב וטען שהחוק מתייחס לקלנועית כאל כיסא גלגלים (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 14). ב"כ המאשימה שאל אפוא את הנאשם מדוע באירוע עצמו הוא ירד מהקלנועית, והלה השיב: "מאז שאני על כיסא גלגלים אני חי בתחושה שלא רואים אותי, כי אני גם נמוך... אני עומד, אני יודע שיש לזה משמעות אחרת, אני רואה יותר טוב, הכל שונה לחלוטין" (שם, שורה 22).

35. במהלך החקירה הנגדית סיפר הנאשם, לפתע, כי המתלוננים פגעו ברכבו; וכדבריו: "הוא נפנף עם המספריים אז הוא הוריד אותם למטה ועשה כיפוף בפח של הרכב. זה נשאר עד היום"

(ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 9). ואולם, גרסתו בנקודה זו היתה חסרת פשר ממש, בפרט נוכח הגרסה הנוספת - של הנאשם ושל אשתו - שלפיה האישה נכנסה לרכב ונסעה מהמקום **בטרם** האירוע. הנאשם נשאל אפוא אם אשתו היתה נוכחת בכל ההתרחשות הנטענת הנ"ל, והשיב: "**כן, היא היתה, לא יודע אם בדיוק לפני או אחרי היא לקחה את עצמה ונסעה**" (שם, עמ' 30 שורה 2). כשב"כ המאשימה התפלא על כך שהאישה נסעה מהמקום בעת שהמתלוננים מאיימים על הנאשם תוך נפנוף בקאטר גדול, השיב הנאשם כי השאלה צריכה להיות מופנית לאשתו.

36. הנאשם נחקר גם על ראיות ההגנה שהגיש. כאשר נשאל הנאשם כיצד צילם תמונה שהוגשה - אמנם באיכות ירודה אך שניתן לראות בה את אחד המתלוננים ליד שער החניון - או אז הוסיף וסיפר כי לאחר האירוע רדף אחרי המתלוננים כ-15 מ' עד לאזור שער החניון, כשהוא על כיסא גלגלים, והכל על מנת להבין "**איך הם נכנסו**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 4 ואילך).

הנאשם נשאל גם על הדברים שמסר לפסיכיאטר מטעמו (בנ/8), שלפיהם חשש כי המתלוננים מבקשים לגנוב את רכבו. ואולם, הנאשם התחמק מלהשיב על השאלה וטען ש"**הרופא עצמו החליט איך לכתוב**" ומדובר בפרשנות שלו (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 16 ואילך).

37. עוד נשאל הנאשם מדוע בכלל - כך על פי גרסתו - הוא החזיק במהלך האירוע בעגלת הסופר. הנאשם השיב כלהלן:

ש. כשקמת, החזקת את העגלה?

ת. לא אמרתי בשום שלב שהחזקתי את העגלה. החזקתי בכיסא שלי ולפעמים קורה לי שאני מכנה את הכיסא עגלה. אין קשר לעגלה של הסופר.

ש. אני מנסה להבין למה יצרת איתם אינטראקציה. הם עמדו בצד, הכיסאות כבר מפוזרים, הם עומדים בצד עם העגלה, אתה קם מהכיסא ואוחז בעגלת הסופר, נכון? למה לא לקחת צעד אחורה?

ת. אתה שואל אותי אם אני החזקתי את העגלה? יכול להיות שבשלב כלשהו כשניסיתי להתרומם בעזרתי כי העגלה לא יציבה. הכיסא יותר יציב.

ש. למה אחזת בעגלת הסופר?

ת. יכול להיות שבשלב כלשהו היה לי קשה להתרומם מהרצפה (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 33 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

38. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - הן בפרשת התביעה (המתלוננים) והן בפרשת ההגנה (הנאשם) - והתרשמתי מהן, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים, אני מעדיף, ככלל ובכפוף לאמור להלן, את גרסת המתלוננים על פני גרסת הנאשם. יוטעם, כי לא מדובר בהכרעה המבוססת על ההתרשמות מן העדויות גרידא, אלא בהכרעה המיוסדת על מכלול רחב של שיקולים כמפורט בהמשך פרק זה.

39. כאמור, הכרעת דין זו אינה מבוססת על ההתרשמויות מהעדויות גרידא, אך פטור מהתייחסות להתרשמויות אי אפשר. ייאמר אפוא מיד, כי בעדויותיהם בבית המשפט עשו שני המתלוננים רושם של אנשים רגילים מן היישוב, הרחוקים מרחק רב מאוד מהתחכום הקנונייתי אם לא עברייני ממש שב"כ הנאשם ביקש לייחס להם. גם תיאור המתלוננים כ"בריונים" אינו במקומו. יתר על כן, דווקא החקירות הנגדיות הממושכות אפשרו לעמוד על טיבם של המתלוננים ולהתרשם מהאותנטיות הניכרת של תשובותיהם.

40. בהקשר זה ראוי לציין במיוחד את עדותו של מר אלבז, שעשה רושם ברור של אדם פשוט וחסר השכלה אשר דיבר בגילוי לב ובאופן מעורר אמון. גרסתו של מר אלבז גם משתלבת עם יתר ראיות המאשימה ונתמכת בתעודה רפואית (ת/4) והמסקנה המתחייבת היא כי יש לקבלה.

אכן, בין גרסת מר אלבז לבין גרסת מר בן אבו קיימת סתירה בשאלה אם השרשרת נחתכה במהלך האירוע, אם לאו: בעוד שמר אלבז סיפר כי מר בן אבו כבר הספיק לחתוך את השרשרת בטרם קרות האירוע, הרי שמר בן אבו טען כי על אף שהוא התכוון לחתוך את השרשרת עם הקאטר בפועל הוא לא הספיק לעשות כן. נוכח האמור לעיל, גם בשאלה זו יש להעדיף את גרסת מר אלבז. ואולם, כך או כך, בהתחשב בכל הנסיבות שעוד יתוארו בהמשך, בכל מקרה לא מדובר בסוגיה היורדת לשורשו של עניין.

41. באשר לשאלת סבירות גרסאות העדים, יש לציין תחילה כי עובדות היסוד של האירוע דנא ברובן אינן שנויות במחלוקת מהותית ומכל מקום הוכחו לפני כדבעי; כלהלן:

- המתלוננים הינם גברים מבוגרים, עובדי המרכול, שמתוקף תפקידם נשלחו לאסוף עגלות סופר שנלקחו מהמרכול.

- עובר לאירוע הגיעו המתלוננים לחניון, לפי גרסתם על פי זימון מוועד הבית שדיווח על עגלת סופר במקום.

- אשת הנאשם, שהבחינה במתלוננים, הזעיקה את הנאשם בטלפון והנאשם ירד לחניון מיד. לגרסת האישה החל דין ודברים בין הנאשם לבין המתלוננים, אך היא עזבה את המקום.

- המתלוננים סיפרו כי הותקפו על ידי הנאשם, ומיד לאחר מכן הזעיקו משטרה. הנאשם, להבדיל, חזר במהירות לדירתו והסתגר בה. השוטר שהגיע למקום דיווח כי הנאשם סרב לפתוח לו את דלת הדירה ועל כן הוא נאלץ להיכנס לדירה בכוח.

- הדיווח למוקד נעשה על ידי המתלוננים בשעה 09:24. השוטרים הגיעו למקום בשעה 09:33. בדו"ח הפעולה של השוטר מתוארות בין השאר הפגיעות במתלוננים, שנצפו על ידי השוטר בזירה.

42. די בעובדות שתוארו לעיל על מנת להמחיש את חוסר הסבירות של גרסת הנאשם, כפי שנמסרה בעדותו בבית המשפט, וזאת אף מבלי להתייחס לסתירות המהותיות שבינה לבין גרסת הנאשם במשטרה, או להפרזות ולגוזמאות בהן נקט:

כזכור, לפי גרסת הנאשם, שני המתלוננים - כאמור, עובדי מרכול מבוגרים, מר אלבז כבר מתקרב לגיל 70 בעת האירוע - נכנסו לחניון וחתכו שרשרת, שהחזיקה כסאות פלסטיק ספורים, סתם כך וללא כל סיבה. לאחר מכן, כך עוד לגרסת הנאשם, המתלוננים הוסיפו חטא על פשע ותקפו אותו, גם כן ללא כל סיבה והכל כשהוא יושב בכיסא גלגלים. והנה, למרות עובדות נטענות אלה, המתלוננים הם שהזעיקו את המשטרה, בעוד שהנאשם חזר

במהירות לביתו וסרב לפתוח את דלת הדירה לשוטר. השוטר אף הבחין בחבלות שנגרמו למתלוננים, אך לטענת הנאשם המתלוננים הם שהספיקו לגרום לעצמם את החבלות, בין לבין.

פשיטא, שעל פני הדברים מדובר בגרסה חסרת היגיון פנימי ובלתי סבירה, שאין בה כדי לעורר ולו ספק סביר בראיות המאשימה.

(2) סתירות ופרכות בגרסאות הנאשם:

43. עדותו של הנאשם בבית המשפט סתה מגרסתו המוקדמת במשטרה - שניתנה כזכור ביום האירוע עצמו - ואף סתרה אותה בכמה וכמה עניינים. להלן נעמוד על מספר נקודות מרכזיות בהקשר זה, שיש להן השלכה ישירה על שאלת מהימנות גרסת הנאשם לפניי.

44. שורש הסיפור שלפניי הוא בכך שהנאשם נטל לכאורה עגלת סופר של המרכול והציב אותה בחניון. בחקירתו במשטרה הודה הנאשם בעובדה זו, אם גם בחצי-פה. הנאשם אישר כי "**יש לי עגלה שנלקחה**" ורק כשהוטח בו שמדובר ברכוש פרטי של המרכול חזר בו - בשלבים - וטען כי לא החזיק בעגלה, כאשר עצם הדרך שבה שינה את גרסתו מדברת בעד עצמה (ר' בפסקה 25 דלעיל). יוטעם, כי אף אשת הנאשם התבטאה בנושא זה על דרך ההתחמקות, באומרה שהעגלה לא שלה ושהיא לא הביאה אותה למקום, התבטאות שאינה שוללת את האפשרות כי הנאשם הוא אמנם שהביא את העגלה (ר' בפסקה 22 דלעיל). והנה, בעדותו לפניי הרחיק הנאשם עצמו מהעגלה לחלוטין, למרות שאישר כי במהלך האירוע הוא נשען על העגלה (על אף היעדר יציבותה).

45. נקודה מרכזית נוספת נוגעת לשאלה אם הנאשם ישב במהלך האירוע, כעדותו בבית המשפט, ב"כיסא גלגלים". בחומר הראיות שהונח לפניי אין כל אינדיקציה לכך ולמעשה ההיפך הוא הנכון. הנאשם עצמו לא סיפר בהודעתו על כך שישב בכיסא גלגלים, ולו ברמז. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כהסבר לחסר זה, כי הנאשם אמר לו שלא מסר את הדברים משום שלא דובר בפרט מהותי (ר' בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 28). ואולם, מעבר לכך שלא ניתן לקבל הסבר זה - מהטעם הפשוט שכאשר אדם מואשם בתקיפה, טענתו כי הוא ישב בעת התקיפה בכיסא גלגלים היא מהותית עד מאוד - הרי שגם יתר הראיות שהובאו לפניי סותרות טענה זו:

גם אשת הנאשם לא סיפרה בהודעתה כי הנאשם ירד לחניון בכיסא גלגלים וגם המתלוננים לא סיפרו זאת. בנוסף, בהקשר לעדות המתלוננים, לא למותר להעיר כי בבית המשפט הופיע הנאשם על מיני-קלנועית וייתכן שזו הסיבה לכך שמר אלבז לא זיהה אותו (הגם שממילא זיהוי בבית משפט הינו חסר נפקות ראייתית). לבסוף גם השוטר שהגיע לזירה ועצר את הנאשם, לאחר שהלה סרב לפתוח את דלת ביתו (ר' בדו"ח המעצר ת/6), ציין כי הנאשם עמד על רגליו במשך כל האירוע עמו ולא מסר דבר על כיסא גלגלים.

ואם לא די בכל אלה, אפילו בחקירות הנגדיות לא הוטח במתלוננים כי הנאשם טוען שבעת האירוע הוא ישב בכיסא גלגלים, וחסר זה בולט במיוחד נוכח העובדה שהוטח במר בן אבו כי הנאשם עבר אירועים מוחיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 14 ואילך).

46. רק בעדותו בבית המשפט נזכר הנאשם לספר כי בעת האירוע הוא ישב ב"כיסא גלגלים", אם כי אף גרסתו זו לא היתה אחידה, שכן הנאשם הוסיף וטען שבמהלך האירוע הוא קם ועמד על רגליו. יש לציין, כי במהלך עדות הנאשם הוגש מטעמו אישור רפואי-פסיכיאטרי, שגם ממנו עולה כי בפגישתו הראשונה עם הפסיכיאטר (ביום 5.1.15) לא סיפר הנאשם על כך שבעת היה בכיסא גלגלים. רק בשלב

מאוחר בהרבה ציין הנאשם בפני הפסיכיאטר, ביום 4.8.15, כי כתב האישום הוא שדווקא מייחס לו תקיפה של שני אנשים בריאים בעודו נכה בכיסא גלגלים (ר' בפסקה 28 דלעיל).

47. בפני הפסיכיאטר ציין הנאשם כי המתלוננים גרמו לנזק לרכבו באמצעות הקאטר, וכך טען גם במהלך חקירתו הנגדית לפניי (ר' בפסקה 35 דלעיל). דא עקא, שטענה זו ניצבת בסתירה חזיתית לגרסת אשת הנאשם. כזכור, לפי גרסת האישה, היא שמעה דין ודברים בין הנאשם לבין המתלוננים ונסעה עם הרכב מהמקום. האישה לא תיארה כל פגיעה ברכב והדעת נותנת כי אם אמנם היתה כזו היא היתה מדווחת על כך למשטרה, לפחות במהלך חקירתה.

יתר על כן, גם טענות הנאשם כי המתלוננים תקפו אותו אינן מתיישבות עם גרסת האישה, שהרי אם הם היו תוקפים אותו או מאיימים עליו בנפנוף קאטר גדול - בעודו יושב בכיסא גלגלים - שורת ההיגיון מחייבת כי אשתו לא היתה עוזבת אותו לבד עמם אלא מנסה להתקשר למשטרה; ולכל הפחות היתה מדווחת על כך כשנחקרה במשטרה בהמשך אותו היום. הנה כי כן, גרסת הנאשם בבית המשפט ניצבת בסתירה מהותית לגרסת אשתו במשטרה, ועל פניה נראית כגרסה מועצמת ובלתי סבירה.

48. ואכן, למרבה הצער הרושם המתקבל הוא כי הנאשם נוטה להפרזות ולתיאורים דרמטיים. דוגמא מובהקת לכך היא בהשוואה, ולו המשתמעת, שמתח הנאשם בין חוויית מעצרו - שאין מחלוקת כי במהלכו לא נפגע פיזית כלל - לבין חוויית האימים והזוועה של השואה באירופה (ר' בפסקה 32 דלעיל). בהקשר זה הדגיש הנאשם בעדותו בבית המשפט את ה"מדים השחורים" של שני השוטרים, שלפי טענת הנאשם לוו בעשרים אנשים לפחות. בפני הפסיכיאטר מטעמו אף הגדיל הנאשם וטען כי השוטרים דרכו עליו במגפיים (ר' בפסקה 28 דלעיל). עסקינן אפוא בנאשם המפליג בתיאוריו למחוזות רחוקים, עסוק בחוויית-קורבנות מועצמת מאוד, ואין בטענותיו כדי לעורר ולו ספק סביר בשאלת אשמתו.

(3) התמונות שהוגשו מטעם הנאשם (נ/1) וטענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה:

49. הנאשם הגיש כאמור מספר תמונות, אותן צילם לטענתו באמצעות הטלפון הנייד שברשותו מיד לאחר האירוע, אשר באמצעותן ביקש לקעקע את גרסאות המתלוננים. תמונה אחת היא של שני המתלוננים, העומדים ליד עגלת סופר, שבתוכה מונח "קאטר". תמונה זו הוגשה, גם בהגדלה, במהלך חקירתו הנגדית של מר בן אבו. מעל התמונה (שלא בהגדלה) מופיע התאריך 5.12.14 והשעה 09:24 (ר' נ/1 ונ/1ב). בשלב מאוחר יותר, במהלך עדות הנאשם, הוגשו שתי תמונות דומות נוספות מטעם ההגנה. כל התמונות אינן חדות במיוחד, והתמונות הנוספות שהוגשו במהלך עדות הנאשם הן באיכות גרועה וקשה להתרשם מתוכן, למעט מכך שבאחת מהן מצולם אחד המתלוננים ליד שער החניון.

50. ההגנה מבקשת לטעון, כי בתמונות הנ"ל יש כדי להצביע על כך שהמתלוננים כלל לא נפגעו באירוע, אלא פגעו בעצמם לאחרי. ואולם, אין בתמונות כדי לבסס תיזה מרחיקת לכת זו, גם לא ברמה של ספק סביר. כאמור, התמונה של שני המתלוננים אינה חדת במיוחד, ולא ברור מדוע לא מופיעה בה זירת האירוע והכיסאות שעליהם מדבר הנאשם ומדוע נמנע הנאשם מלצלמם.

תמונה עוד יותר היא התמונה שצולמה ליד שער החניון, שלא ברור כיצד צולמה. כאמור, כשהתבקש הנאשם להסביר כיצד צילם תמונה זו, הוא סיפר לפתע כי לאחר האירוע רדף אחרי המתלוננים, בעודו בכיסא גלגלים, מרחק של 15 מ' עד לשער החניון, ושם צילם את התמונה. ואולם, סיפור זה - שאין לו זכר בשום מקום אחר

ואף עומד בסתירה לגרסת הנאשם הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו הראשית - הינו בלתי סביר כשלעצמו ומעלה סימני שאלה נוקבים בקשר לכל התמונות שהגיש הנאשם ולזהות מי שצילם אותן.

בהקשר זה יש גם להטעים, כי על אף שבמהלך חקירתו במשטרה נשאל הנאשם באופן ספציפי לגבי צילומים של האירוע, הוא נמנע מלדווח על התמונות הנ"ל שלטענתו כיום צילם במהלך האירוע ולעומת זאת הפנה את החוקר לשכן בבניין (ר' בפסקה 27 דלעיל וכן במזכר ת/11). ברי אפוא, כי בנסיבות אלה אין בתמונות שהוגשו מטעם הנאשם כדי לגרוע ממשקל ראיות התביעה, או כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם.

51. ב"כ הנאשם הוסיף וטען למחדל חקירה חמור, בכך שהגם שהנאשם טען בהודעתו במשטרה כי מצויה בחניון מצלמה של אחד השכנים, השוטרים לא ניסו לתפסה אלא רק לאחר חודש ימים, אזי התברר שהצילומים מהמועד הרלוואנטי כבר לא נשמרו (ר' במזכר ת/11 מיום 6.1.15). בנסיבות אלה, כך לטענת ב"כ הנאשם, נפגעה קשות הגנת הנאשם. דא עקא, שאין מחלוקת כי מקום האירוע עצמו אינו מכוסה במצלמה המדוברת, כך שבכל מקרה תרומתה לבירור המחלוקות העובדתיות שלפניי היתה, לכל היותר, שולית ועקיפה. בנסיבות אלה לא מדובר במחדל חקירה מהותי, ובוודאי שלא מדובר במחדל העשוי לגבש לנאשם הגנה מן הצדק.

ה. סוף דבר:

52. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, יום רביעי י"ז אדר תשע"ז, 15 מרץ 2017, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית בפתח הדברים יש לציין כי הכרעת דין זו כוללת ציטוטים מתוך ההודעות והמוצגים האחרים, שהוגשו במהלך המשפט, וכן מתוך פרוטוקולי הדיונים. כל ההדגשות המופיעות בציטוטים אלה **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.